

Tänases Eesti Päevalehes ilmus ajakirjanik Kärt Anvelti portreelugu kindral Ants Laaneotsast, kelle ametiaeg kaitseväe juhatajana lõpeb järgmisel esmaspäeval. Kindral Laaneotsast jagas ajakirjanikule oma mõtteid ka president Toomas Hendrik Ilves.

Kümne aasta eest istusin Ants Laaneotsaga kõrvuti toolidel – olime siis mõlemad Tartu Ülikooli kuratooriumis. Tundsin teda põgusalt varasemastki, ikka kui karmi olemisega ohvitseri. *Alma mater* 'is üllatas ta mind aga asjaliku pühendumise ja konstruktiivse arusaamaga akadeemilisest keskkonnast. Selles mehes on sügav sisu, mõtlesin toona.

Viis aastat tagasi, kui Eesti kaitseväele otsiti uut juhatajat, oli kindral Laaneots konkurentsilt parim inimene. Ärgu keegi solvugu, aga see oli just nii. Teadsin siis ja veel kindlamini tean praegu, et valik tema kasuks sügisel 2006 oli ainuõige.

Kindral Laaneots on aidanud Eesti kaitseväel sirguda kaasaegseks, hästi koolitatud ja varustatud armeeks. Eesti riigikaitse laiemalt on tema toel kasvanud sisemiselt tõhusaks ja meie liitlastele usutavaks.

Mullu sügisel saatis kindral Laaneots mind visiidil Afganistani. Ta rääkis nagu võrdne võrdsega, nii suudavad ainult professionaalid, ISAF-i tippkomandöridega, kes juhivad kümneid tuhandeid sõjaväelasi ja tuhandeid sõjamasinaid. Aga – see on eriti tähelepanuvääriv just nelja täрни kindrali puhul – sama asjalikult rääkis ta ka Wahidi patrullbaasis teenivate Eesti kaitseväelastega. Ent siia lisandus otsekui isalik hoolivus, mida ei ole võimalik teeselda, sest see kas on sinus või seda ei ole. Temas, tõelises lahinguohvitseris, on see olemas.

Täna teenistuse eest, kindral Laaneots.

Eesti Päevalehe [artikkel](#) .